

ЛЕВ ТОЛСТОЙ

СКОКЪТ

Превод от руски: Ангел Каралийчев, —

chitanka.info

Един кораб, след околотсветска обиколка, се връщаше в родината. Времето беше тихо, всички хора бяха на палубата. Сред хората се въртеше една голяма маймуна и забавляваше всички. Тази маймуна се кривеше, скачаше, правеше смешни муцуни, подражаваше на хората и ясно беше — тя знаеше, че се забавляват с нея и поради това още повече се увличаше.

Тя подскочи до едно дванадесетгодишно момче, син на корабния капитан, дръпна шапката от главата му, сложи я на своята и пъргаво се покатери по мачтата. Всички се засмяха, а момчето остана без шапка и само не знаеше да се смее ли, или да се сърди.

Маймуната седна на първия марс^[1] на мачтата, свали шапката и почна да я къса със зъби и лапи. Тя сякаш дразнеше момчето, сочеше го и му правеше муцуни. Момчето ѝ се закани и викна, но тя още по-жестоко късаше шапката. Матросите почнаха по-силно да се смеят, а момчето почервеня, свали куртката си и се метна след маймуната по мачтата. За една минута то се покатери по въжето на първия марс; но маймуната още по-ловко и по-бързо от него в същата минута, когато то смяташе да хване шапката, се покатери още по-високо.

— Ти все пак няма да ми избягаш! — извика момчето и се покатери по-нагоре.

Маймуната отново го подмами, изкачи се още по-високо, но момчето вече се беше запалило и не отстъпваше. Така маймуната и момчето в една минута стигнаха до самия връх. На самия връх маймуната се протегна в цялата си дължина и като се вкопчи със задната си ръка за въжето, окачи шапката на края на последния марс, а самата се покатери на връх мачтата и оттам се кривеше, показваше зъбите си и се радваше. От мачтата до края на марса, където висеше шапката, имаше около метър и половина, тъй че тя можеше да се вземе само ако ръцете пуснат въжето и мачтата.

Но момчето се беше много запалило. То остави мачтата и стъпи на марса.

На палубата всички гледаха и се смееха на това, което вършеха маймуната и капитанският син; но щом видяха, че той пусна въжето и стъпи на марса, като полюляваше ръцете си всички примряха от страх.

Стъпеше ли накриво — щеше да се пребие като нищо върху палубата. Но и да не стъпеше накриво, а стигнеше до края на марса и

вземеше шапката, мъчно щеше да бъде за него да се обърне и стигне назад до мачтата.

Всички мълчаливо го гледаха и чакаха какво ще стане.

Изведнъж сред хората някой ахна от страх.

Момчето се опомни от този вик, погледна надолу и се залюля.

В това време капитанът на кораба, бащата на момчето, излезе от каютата. Той носеше пушка, за да стреля чайки. Той видя сина си на мачтата, мигом се прицели в него и извика:

— Във водата! Скачай веднага във водата! Ще те застрелям!

Момчето се люлееше, но не разбираше.

— Скачай или ще те застрелям!... Едно, две...

И щом бащата извика „три“ — момчето се залюля с глава надолу и скочи.

Като топовен снаряд плъсна тялото на момчето в морето и докато вълните го закрият, двадесетина храбри матроси вече скочиха от кораба в морето. След около четиридесет секунди — те се сториха дълги на всички — тялото на момчето изплува. Хванаха го и го изтеглиха на кораба. След няколко минути от устата и носа му потече вода и то почна да диша.

Когато капитанът видя това, той изведнъж извика, сякаш нещо го душеше, и избяга в каютата си, за да не види никой как плаче.

[1] *Марс* — напречно дърво върху мачтата. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.